

# **CIHADIN GELECEĐİ**

Bir atasözünü hatırlatarak sözlerime başlamak istiyorum: Adamın biri, bir köyde dolaşmış. Köpekler saldırmış adama. Doğal olarak adam eğilmiş, bir taş alarak köpeklere atmak istemiş. Taş yerinden çıkmamış; başka bir taşa sarılmış. Onu da atamamış; başka bir taşa uzanmış. Derken meşhur sözünü söylemiş: “Bu ne biçim köy! Köpekleri salmışlar, taşları bağlamışlar...”

Konumuzla yakından bağlantısı var. O nedenle bu atasözünü bir kenara koyarak sözüme başlamak istiyorum.

Kardeşler;

Bu asırda yaşayan Müslümanlar olarak, dinimizin en önemli taşlarından birisi olan cihat kelimesinden bizi ürküttüler. O boyuta vardı ki ashabi kiramdan itibaren, Ümmeti Muhammed’in Allah için nerede yaptığı bir cihat ve hizmet varsa onu utanacağımız bir şey haline getirdiler. Neredeyse biz Ebu Cehil’in Bedir’de katledilmesinden bile insan hakları suçu işlemiş gibi mahcubiyet hissedeceğiz...

Cihat kelimesini, Kur’an’ı tefsir eden, camilerde hadis okuyan hoca efendilerin bile ağzından düşürdüler. Ya siyasi anlam vererek cihadı rampaya sürdüler ya da işte “zamanı değil, ürkütme, fincancı katırlarına dikkat et” gibi felsefelere dayanarak, bizi cihattan ar duyar hale getirdiler. Bunun en canlı örneğini Filistin topraklarında, Ümmeti Muhammed’in üçüncü mübarek toprağında hepimiz görüyoruz, izliyoruz. Elli yıldan fazla bir zamandan beri insanlığın gözleri önünde, hususi çağrılmış kameraların önünde işkenceye tabi tutulan, öldürülen bebekleri, öldürülen kadınları ve her türlü zulme maruz kalan insanları; üç-dört tane askerin beraberce tutup kolunu taşla kırdıkları çocukların görüntülerini izliyoruz, görüyoruz; babasının kucağındaki çocuğu mermi yağmuruna tutuyorlar. Bu durum dünyada izlendiği halde, “bana siz niye kurşun atıyorsunuz?” diye aldığı bir taşı tanka atan bir çocuğa ‘aşırılık yapıyor!’ diyor. Sonrasında onların adı cihatla beraber anılırken; diğerlerini, yani annelerini, teyzelerini, küçük bebeklerini öldürenlere el uzatıp ‘aslında biz kardeşiz; ama aramızda ufak tefek sıkıntılar oldu’ diyenler nazik, medeni insanlar olarak gösteriyorlar.

Tekrar şu taşların bağlandığı, köpeklerin salındığı köye gideceğiz mecburen. Şimdi kardeşler, Hanefi ulemasından Cassas’ın deyimiyle cihat farzı, Allah’a imandan sonra en çok vurgulanmış farzdır. Ama biz burada cihadı, meydanda dövüşmenin farklı boyutlarıyla düşüneceğiz.

Cihat, sadece meydanda vuruşmak, sadece kâfir öldürmek değildir. Sağlık deyince sadece hastane mi akla geliyor? Sağlık kelimesi sadece hastaneyi mi gösteriyor? Cihat kelimesi de sadece Uhud’u göstermiyor. Mus’ab bin Umeyr’in Medine’de Kur’an öğretmesi de cihattır. Dolayısıyla biz cihadı, Allah’ın istediği gibi Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin istediği gibi tarif edip anlayacağız. Ama bu taşların bağlandığı, köpeklerin salındığı köyde de söyleyecek sözlerimiz var bizim.

Şeytan, Âdem aleyhisselamin cennetten çıkmasına sebep olduğu zamandan beri en güçlü günlerini yaşıyor. Kablolu-kablosuz her türlü kötülüğünü yapar hale geldi. Küfür birleşti, tek millet olduğunu belgeledi; İslam’ın ve Müslüman’ın üzerinde bin bir projesi var. Köpekler sonuna kadar hür, taşlar sonuna kadar bağlı... Bundan sonra Müslüman’ın niye hâlâ süründüğünü, Müslüman’ın niye hâlâ ikinci sınıf vatandaş olduğunu anlamaya çalış...

Burada biz önce cihadın ne olduğunu anlayalım kardeşler.

Cihat; Allah'ın razı olacağı şeyi yaymak, Allah'ın razı olmayacağı şeyi engellemektir. Cihat budur. Bunun maddi boyutu var, manevi boyutu var. Maddi boyutu nedir? Uhud'dur, Bedir'dir, Filistin'deki cihattır, falan yerdeki cihattır. Bunlar savaştır, kıtaldır; cihadın A bölümüdür, birinci maddesidir.

Bir de cihadın manevi boyutu var: nefisle cihat var, şeytanla cihat var, çocuk yetiştirmek cihadı var, münafıklara karşı cihat var. Bunlar da cihat çeşitleri... Aile düzenini Allah'ın razı olacağı şekilde kurmak; sabah namazı kılınan, Kur'an okunan, haram lokma yenmediği ev yapmak, Uhud'dan aşağı bir cihat değil ki... O da cihat.

Şunu unutmuyoruz: Cihat her Müslüman'a farzı ayındır ama cihadın meydanda yapılan maddi boyutu farzı kifayedir. Onu üç tane, beş tane Müslüman yapar. Bir de şeytana karşı, nefse karşı, şehvetlere karşı yapılan cihat var. O her "lailahe illallah" diyenin omzunda farzı ayındır.

Cihat, Allah'ın razı olacağı işleri yapmak için meşakkate katlanmaktır. Allah'ın razı olmayacağı işleri engellemek için yapılan her gayret cihattır, mübarektir. Allah'ın en çok vurguladığı maddelerden bir tanesidir. Kuranımız ve hadisi şerifler, Allah Teâlâ'nın ve Peygamberinin cihadı emreden ve vurgulayan talimatlarıyla doludur.

Kardeşler, şunu unutmuyoruz:

Cihat her Müslüman'a farzı ayındır ama cihadın meydanda yapılan maddi boyutu farzı kifayedir. Onu üç tane, beş tane Müslüman yapar. Bir de şeytana karşı, nefse karşı, şehvetlere karşı yapılan cihat var. O her "lailahe illallah" diyenin omzunda farzı ayındır.

Binaenaleyh kıyamete kadar cihadın tarihi olaylardan biri olduğunu söyleyemez hiçbir Müslüman. Cihat, tarihte kalmış bir şey değildir. Şeytan var oldukça, batıl hakkı susturmak, ezanları kısmak, Kur'an-ı Kerim'in intişarını engellemek için mücadele ettiği sürece küfür filan salonda, filan kurultayda bir araya gelip Müslümanların aleyhine tuzaklar kurduğu sürece vardır. Gençler şehvet bataklıklarına düşme ihtimali olduğu sürece -ki kıyamete kadar bu devam edecektir- cihat bakidir, cihatsız hayat; taşların bağlandığı, köpeklerin salındığı bir köydür.

Müslümanlar şehvetleriyle para, beden, dil, göz, hırs ve saire her türlü şehvetiyle mücadele etmeyecekler; cihat etmeyecekler de Allah için hayat yaşayıp imtihan kazanmak nasıl gerçekleşecek? Kaldı ki cihadın manevi boyutu kadar maddi boyutunun da en çok gerekli olduğu bir zamanda yaşıyoruz. Müslümanların yeryüzünün en büyük sermayelerine sahip olmalarına rağmen, Müslümanların yaşadığı toprakların altı enerji kaynağı dolu olduğu halde sefil bir hayat yaşamaları, cihattan mahrum olmalarından kaynaklanmıyor mu? Üstüne tankerleriyle petrolünü taşıyanlara bir şey diyememelerinden kaynaklanmıyor mu?

Müslümanların silah gücünden, askeri birikiminden irkelseydi tanklar tankerler yanaşabilirler miydi Müslümanların limanlarına? Vizeyle girebilecekleri yerlere ordularıyla niye girdiler? Müslümanları zayıf buldukları için, Müslümanlar cihadı Bedir'e ait bir kavram olarak algıladıkları için...

Bu Kur'an'ı anlamamaktır, hadisi şerifleri anlamamaktır. Miğferini çıkarmaya henüz fırsat bulmadan yeni cihada sevk edilen Peygamber aleyhisselami, "Melekler bile miğferini çıkarmadılar, niye

dinleniyorsunuz?” diye Uhud’dan yaralı bereli döndükleri halde yeni bir cihada yirmi dört saat içinde sevk edilen Peygamber aleyhisselamı tanıyamamak değil de nedir bu? Dünyevileşme hastalığıdır bu. Müslüman’ın içine nüfuz ettiği zaman, ölümden korkup vehn hastalığına tutulduğu zaman, Müslüman’ı bekleyen en büyük afet budur. Cennete girmeyi istediği halde dünya için yaşamaya başlar. Hedef cennet ama dünyada kalmak istiyor.

Dünyadan ayrılmadan, cennette yaşayacak var mı? Böyle bir lezzet oluyordu da Sümeyye’nin suçu neydi, Yasir’in suçu neydi? Ciğeri parçalanmış Hamza’nın dünyası yok muydu? Elbette ölüm hoş değil; ama hani sen Allah ile beraberdin? Hani tarikat ehliydin, hani mevlit okutmuştun geçen hafta? Hani baban merhumdu ölür ölmez? Nerede bu sözler; niye korkuyorsun ölümden? Niye ayrılamıyorsun oturma odalarından? İşte dünyevileşme hastalığı: Hadisi şerif buna “vehn” diyor.

Allah Teâlâ’nın Kur’an’dan uzak yaşayan, hadisi şerifleri ihmal eden bir millete verdiği cezalardan biri budur. Vehn hastalığını, ölümden korkma ve dünyada kalma arzusunu mikrop olarak Allah dünyaya atıyor, ceza olsun diye.

Kardeşler;

Şunu kesinlikle unutmuyoruz: Yeryüzünde batıl, küfür var oldukça, ki kıyamet Kopmadan küfür bitmeyecektir, Allah kendisine secde eden kullar yarattığı gibi, asi olan ve inkâr eden kullar da yarattı, yaratacak da.

Ve nice cinler, nice insanlar cehenneme odun olsun diye yaratıldılar. Yakıt malzemesi olsun diye yaratıldılar. Üstelik onlar, insanların daha çoğunluğu olacaklar. İman edenler, secde edenler, “Allah Rabbidir” deme inceliğini gösterebilecek olanlar, onlar kulların azınlık tarafındırlar. Mü’minler hiçbir zaman nüfusun yüzde seksenini oluşturmayacaklar. Hep azınlık olacaklar. Küfür kalabalık ve güçlü olması geliyor. Allah’ın yolunu engellemek için küfür hep güçlü olacak. Küfür güçlü olursa iman ehli daha güçlü çalışır, planın gereği budur.

Dolayısıyla yeryüzünde küfür hep var olacak. Şeytan sürekli onları pohpohlayacak. Şunu engelle, bunu engelle diyecek. Bazen tank göndererek, bazen televizyon yayını olarak mesaj verecek. Bazen internet üzerinden gelecek, bazen gazete sayfası üzerinden verecek. Bazen berbat bir komşu olarak gelecek ama küfür sürekli mesajlarını, dalgalarını gönderecek. Küfür sürekli saldırırken bazen minare yıkarak, bazen ocak yıkarak, bazen gençlerin imanını yıkarak, bazen seksen yaşındaki namaz kılan insanın akidesini pürüzlü hale getirerek sürekli mesaj gönderecek. Küfür sürekli dalga dalga mesajlarını gönderecek. Müslümanlar da evlerine kapanıp bu küfür fırtınasına, küfür baskısına, şeytanın bu bin bir rengine bürünmüş baskısına karşı sadece perdelerini kapatarak, evlerinin kapılarını kilitleyerek kendilerini savunabilirler mi?

Dün şehirlerine kadar giren küfür sen evine kapandığın zaman mahallene girecek. Biraz daha evinde kapalı görürse seni, sen onu itmezsen yatak odana kadar girecek. Sen kovalamadığın sürece masana oturacak, sofrana oturacak. İşte köpeklerin salınıp taşların bağlanması budur. Müslümanları cihattan utanır hale getirdiler.

“Allah için infak et, cihat et” dendiğinde: “böyle aşırı kelimeler kullanma!” der hale getirdikleri için taşlar bağlanmış oldu. Aslında taşlar bağlı değil. Çamurun üzerine basa basa taşı çamura batırdık. Bu taş serbestti; senin basman sayesinde bastığın taş, yere yapıştı gibi duruyor. Onun için sen köpeklere taş atamıyorsun şimdi. Bu ümmet saldırgan bir ümmet değildir asla.

Bu ümmet Resûlullah aleyhisselamı öldürme planları yapan, öldürmek için Bedir'e kadar gelen Ebu Cehil ve aynı planları babasının adına devam ettiren oğlu İkrime'ye bile rahmet muamelesi yapmış bir ümmettir. İkrime, Ebu Cehil'in oğlu olduğu halde Mekke fethedildiği zaman "Muhammed'in kanını içeceğim!" diye yemin ettiği, bu yemini yaptığı halde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem affına mazhar olmuş birisidir.

Bu ümmet saldırgan bir ümmet değil. Kimsenin toprağından gözü yok bu ümmetin. Kimsenin servetinde gözü yok. Sadece iki şey gerçekleşmesi gerekiyor.

Bir: Yeryüzünün bir kutbundan diğer kutbuna kadar her bölgesine Allah'ın davetinin ulaşması gerekiyor... İslam orduları bir yere fethetmek için gitmezler. Gittikleri zaman "bırakın bu insanlar Allah'ın son Peygamberi Muhammed aleyhisselamın mesajını duysunlar" diye tebliğ etmek için giderler. Davetçilere, tebliğcilere engel olunmazsa ordunun yapacağı bir iş yoktur orada. Bu bir.

İki: bu ümmetin camisi, bu ümmetin Kur'an'ı, bu ümmetin kadınlarının iffeti mukaddestir, mübarektir. Bunları muhakkak saldırıdan korumaları gerekir. İslam ordusunun bu vazifesi var. Bunun dışında bu ümmet saldırgan, savaşçı bir ümmet değildir. Savaşında bile rahmetin bulutlar gibi indiği bir ümmettir; öldürmeye bile nezaket getirmiş bir ümmettir bu. Bir koçu kesmeye bile nezaket kuralları koymuş bir sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz var.

Bunun için bu ümmeti canavar olarak gösterenler, Avrupa'dan sürüler gibi toplanıp sadece Kudüs'e altı defa niye gittiklerini, haçlı leşleri olarak Anadolu topraklarını niye işgal ettiklerini anlatamazlar insanlara. Bunu söyleyenler, kendi ülkelerinden çıkmamış insanlar olsalar bari...

İslam kılıç zoruyla yayıldı diyorlar. İslam'ı savaşçı bir din olarak gösteriyorlar. İslam kılıç zoruyla yayılmadı; gönül sevdasıyla yayıldı, Mus'ab bin Umeyr'in heyecanıyla yayıldı. Allah onlardan razı olsun. Yalın ayak, çıplak omzuyla, aç karnıyla Asya'yı, Afrika'yı dolaşan Ashabı Kiram'ın bereketiyle yayıldı İslam.

Müslüman kılıç kullanmaz; ama kılıcıyla dolaşır. Onlar, sanki kendi tarihleri çok merhametle, çok nezaketle dolu da Müslümanlara ait bir ayıbı konuşuyorlarmış gibi yapıyorlar. Bu ne biliyor musunuz? Sen gündemde kal, benimki konuşulmasın hastalığı bu...

Lakin Allah'ın izniyle, şimdi onlar medyasıyla güçlü oldukları için Müslümanlardan bazılarına: "yok ağabey, aslında biz de uygun bulmuyoruz onların yaptıklarını" dedirtiyorlar. Korkarım en yakın zamanda Fatih'in İstanbul'un surlarını bombalayışını bile vahşet olarak konuşacaklardır Müslümanlar bu gidişle. "Yani niye fethedildi ki bu! İstanbul aslında papazlarla konuşulabilirdi; yani dinlerimiz müsaitti!" filan diyebilirlerdi. Neuzibillâh, neuzibillâh!

"Niye Pers İmparatorluğu Ömer bin Hattab'ın ayakları altında paspasa döndü" diye de yargılayabilirler. Çok geçmez bu da yapılır sonunda.

Ama ne olursa olsun, Allah'ın dinini izzetiyle kıyamete kadar ayakta tutan bir nesil var olacaktır. Allah'ın izniyle, belki binlerce, on binlerce insan olmaz onlar. Ya üç kişi olurlar ya yedi kişi olurlar; lakin Allah onlara yedi milyar insanın bereketini verir. Değil mi onlar, Ashabı Kiram'ın ve Sünnet Ehli'nin peşinden, izinden ihlâsla ve taviz vermeden devam ediyorlar.

Kardeşler;

Şunu unutmuyoruz. Bu ümmet savaşı vurup kıran bir ümmet değildir; ama onurunu masalarda görüşen bir ümmet de değildir. Kılıcını koyar, kılıcının ve kaleminin bir arada durduğu masada konuşur.

Kılıçları kınlarına koyup samanlıklara kaldırdıktan sonra ceket düğmeleyerek masalarda yapılan konuşma bu ümmetin karakterinde yoktur. Bu ümmet dik ümmettir. Siyasetinde diktir, askeriyesinde diktir, tarihinde diktir. Kitabı dik bir kitaptır zaten.

Mekke'yi bile terk edip hicret ederek Mekke gibi bir yeri, dedesinin toprağı olan bir yeri bile terk edip Allah'ın dini için bir çölde yaşamaya razı olan Peygamberi vardır bu ümmetin, aleyhissalatu vesselam. Bunun için bu ümmetin cihadı rahmettir. Kıyamete kadar da bu rahmet devam edecektir. Çünkü çakalların diyarı olan bu dünyada, tavuklar başlarında horoz olmadıkça, horoz gibi dik durmadıkça yaşayamazlar.

Var mı silahı olmayan bir milleti rahat bırakma anlayışı? Hiç örneğı var mı bunun? Kim silahlıysa, kim ekonomik ve askeri güç sahibiyse o ayakta duruyor. Sadece ekonomik güç olması da yetmiyor. Evet, mesela Afrika'daki ülkelerin ekonomisi, filan büyük ülkenin ekonomisinden daha güçlü... Altı maden dolu, üstü ağaç dolu. Servet; dünyanın muzunu üretiyor, kölelikten başka bir işe yaramıyor. Muzu bile kaç paraya satacağını silahı olandan öğreniyorsun.

Parayla silah bir arada durunca bunun adı güçtür. Diğer türlü adamın sekreterliğini, veznedarlığını yapmış oluyorsun sen. Muz senin, maden senin, altın senin, gümüş senin ama silah onda olduğu için sen, sadece saymanlık yapıyorsun adama. Kaç para istiyor, o kadar veriyorsun. "Bu sene muz şu fiyattan vereceksin!" diyor: "peki ağabey!" diyorsun. Kızdı mı "almam haa!" diyor. Hâlbuki almadan duramaz. Buna rağmen ürkütüyor seni.

Bu sebeple Ümmeti Muhammed, vehn hastalığına kapıldığı için, yani Allah için yaşadığı halde Allah'a kavuşmaktan hoşlanmaz bir hayat yaşadığı için bu zilleti yaşamaktadır. Hayır, kıyamet sabahına kadar bu tip düşünenler olacağı gibi "Allah'ın dini azizdir, bu izzet Kur'an'ın hakkıdır, Ashabı Kiram'ın açtığı bu çığır mübarek bir çığırdır" diyen muhakkak bulunacaktır.

Bu ümmet, savaşı, vurup kıran bir ümmet değildir; ama onurunu masalarda görüşen bir ümmet de değildir. Kılıcını koyar, kılıcının ve kaleminin bir arada durduğu masada konuşur.

Burada kardeşler, itiraf etmemiz gerekiyor ki özellikle İslam adına konuşanların, bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in sözlerinden, Kur'an'ın ayetlerinden nakiller yaparken, İslam'ı bir zaviyesinden, bir köşesinden bakıp anlatmaları başımıza sıkıntı olmuştur.

Mesela anne baba hakkını anlatmak isteyen birisi diyor ki: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem birisi geldi ve dedi ki: 'Ya Resûlallah! Allah'ın benden en çok istediğı ve uygun olan amel hangisidir?' Cevap: 'Birrul valideyn' yani ana baba hakkı. Yüzde yüz doğru; lakin üç şey saydı sallallahu aleyhi ve sellem. Namaz, cihat ve ana baba dedi. O vaaz eden, ana babayı alıyor; gerisini söylemiyor. Müslüman bunu dinleye dinleye ne oluyor, ananın babanın dediğini yaptın mı, faizle ne derdin olacak? Faizden kaç demedi ya Efendimiz. Kâfire tokat atsan ne olur, atmasan ne olur?"

Diğer bir gün başka bir hadisi aynı kişi okuyor: “Sahabe gelmiş, Peygamber Efendimize sormuş: ‘Allah’ın en çok sevdiği amel hangisidir?’ diye: ‘namaz’ demiş’, ‘vaktinde kılınan namazdır’ buyurmuş.” Vallahi doğru, böyle; lakin nasıl demiş? Namazdır, vaktinde kılınan namazdır, Allah yolunda cihattır, anaya babaya itaattir demiş. Peygamber Efendimiz bir üçlü saç ayağı kuruyor. Bir ayağını alıyor bunu gösteriyor bana. Onun üstünde vurguluyor, vurguluyor. Kardeşim, sadece sekiz yılda, altmış üç savaşın planını yapmış bir Peygamberin sallallahu aleyhi ve sellem var senin. Cihadı niye uzak tutuyorsun? Sen korkuyorsun, bari de ki: “böyle yapmış Peygamber Efendimiz; ama bizde o erkeklik yok, ne yapalım!” de, otur aşağıya. Yönlendirme İslam’ı...

İslam’ı bir köşesinden alıp götürmek nasıl yanlış bir şey... Sadece sabah namazını anlatıyor. Sabah namazı, sabah namazı diyerek birikim yapmak öğle namazından kurtarır mı insanı? Namazın beş vakti değerli... İslam’ın namazı, orucu, hacı, cihadi, zekâtı değerli; infaki değerli, kurbanı değerli... Allah’ın lisanından ne çıktıysa, diğer defa Kur’an’ın lisanından çıkan, hadisi şeriflerin tarif ettiği her şey aynı seviyededir. Biz hoşumuza gidene seçip ya da dilimize, ağızımıza, çenemize uygun lokma gördüğümüzü alıp gerisini dışlayamayız. Ama şu olabilir: ‘ben sadece tesbihattan anlıyorum, sadece Kur’an-ı Kerim okuyabiliyorum, gerisine takatim yetmiyor.’ Bunlar haktır, uygundur. Hadisi şeriflerle oynama, ayetlerle oynama. Kur’an-ı Kerim’in seksen ayrı yerinde namazla cihat, zekâtla cihat bir arada geçiyor. Allah bunları ayırmıyor. Bilakis namaza cihat doğrultusunda şekil veren ayetler var Kur’an-ı Kerim’de.

Ama tekrar tekrar vurguluyoruz, şu taşların bağlandığı, köpeklerin salındığı köyde söyleyecek bir sözüm var benim: Şeytanla uğraşmak, bir gencin şehvetiyle mücadele etmesi; aile düzeninin haramsız ve iffetli olması için mücadele etmek de cihattır, mübarektir. Hatta ve hatta böyle bir cihat için on beş sene beklemek de haktır. Önce Medine’yi tesis etmek şüphesiz haktır, Medine’den cihat yapılır. Yani cihat, sadece maddi boyutuyla vuruşmak, kılıç dövüştürmek, tüfeklerden mermi yağdırmak değildir. Bunun için biz, aslına dönüyoruz. İkinci meselemiz, bizim düzeltmemiz gereken bir kavram. Ne yazık ki Ümmeti Muhammed kelimesi sadece hacda kullanılan bir kavram haline geldi.

Hacda bir Müslüman anlatır: “Siyah beyaz hep beraberdi, Afrikalılar bir uzun, bildiğin gibi değil, adamlar tavafı çok hızlı yapıyorlar, ondan sonra geldi siyah şöyle yaptı, Pakistanlı geldi, Endonezyalı geldi...”

Ümmet olduğumuzu, yani Allah ve Peygamber çatısının bizi bir şemsiye altında tuttuğunu sadece hacda hatırlıyoruz. Bunun için Kudüs’ü Filistinlilere sattık. Komünizmin yüz senedir en azından kan kusturduğu Türkistan’daki kardeşlerimizi bıraktık, yöresel bir sorun haline getirdik. Komünizmin başka bir tarafta ezdiği kardeşlerimizi görmeyi fazilet olarak düşündük. ‘Fılan vakıf oraya yardım götürüyorsa Allah razı olsun!’ oldu. Ama benim köyümde kazara bir sel olsa dikenler üstünde dururum. O gün Yemen’in tamamı sele gitse benim için bir sakıncası yok. Ha Kuzey Afrika’da olmuş ha Güney Afrika’da olmuş. Ha Hıristiyan Bölgesi’nde olmuş ha secde edilen bir yerde olmuş. Ha cami yakılmış ha kilise yakılmış. Neden? Çünkü Müslüman olarak ben, kendimi köyümden, biraz şuurлуysa şehrimden, biraz daha kaliteli kitap okumuş biriysen ülkemden sorumlu tutuyorum.

Nerede Allah deniyorsa benim ülkem, vatanım orasıdır. Secde edilen her yerde benim olmam gerekiyor. Çünkü Muhammed aleyhisselam ümmeti olmakla şereflenen, “Muhammedu’r-resûlullah” diyen herkes anamla beraber beni doğurmuş, bir evde yaşatmış aile parçası gibidir; kardeşim ben onunla. Allah bunu kanun olarak Kur’an’ına koydu, Ashabı Kiram bunu uygulayarak bize gösterdiler.

Biz Ümmeti Muhammed'iz. Evet, uluslarımız var, ırklarımız var. Evet, kabilelerimiz var, aşiretlerimiz var. Bunlar var, Kur'an bunu inkâr etmiyor ki. Allah "biz sizi bilerek böyle yarattık" diyor zaten. Halklar olarak, kabileler olarak biz yarattık; daha iyi tanışın, aynı dili konuşun, çocuklarınızı daha kolay eğitin, daha iyi ticaret yaparsınız diye yarattık...

Hem kâfirler, küfür cephesi, şeytanın günümüzdeki nesli küresel dünya diye bir palavra uyduracak, 'Dünya artık yedi kıta değil, beş kıta değil, dünya köy oldu. Bir ucundan diğer ucu aynı dünyadır.' diyecekler hem de Ümmeti Muhammed küfrün bütün menfaat çatışmalarına rağmen, geçmişindeki milyonlarca insanın ölümüne neden olan bütün savaşlarına rağmen, ki Avrupa asırlarca birbiriyle savaştılar; birbirlerinin kuyusunu kazdılar, sonunda insanlığa karşı İslam'a karşı tek vücut olmayı becerdiler, en azından öyle gösteriyorlar; aslında öyle değiller.

Onların içi parça parçadır, birbirleriyle birleşemezler. Ancak düşmana karşı bir olmayı taktik olarak kullanıyorlar buyuruyor Allah Teâlâ. Bu Avrupa için de geçerli, Yahudi için de geçerli, Hristiyan için de geçerli. Bütün dünya birleşip tek çatı altında bilmem ne senatosu altında birleşiyorlar. Müslümanlarsa ümmet olduklarını sadece hacda hatırlıyorlar. Onu da nasıl hatırlıyor zaten? Afrikalı hacılar uzundu, çok kabaydılar, hep omuz çarptılar, ayağıma bastılar diye hatırlıyor.

Biz orada sadece Kâbe'nin etrafında sembolik olarak kardeş olduğumuzu hatırlıyoruz. Hainler, kâfirler kardeş olmadıkları halde, birbiriyle asırlarca sürmüş savaşları olduğu halde Ümmeti Muhammed'in bir arada olmaması için birleşiyorlar; tek yumruk oluyorlar.

İşte biz iki şeyi yanlış yapıyoruz, yanlış yapıldı. İnşallah bu gelen nesil, Kur'an heyecanını taşıyan, Ebu Bekir heyecanı taşıyan, Enes bin Malik gibi Kur'an'a adanmış, sünnete adanmış çocuklarla yetişen yeni nesil, inşallah İslam'ı bütünüyle alacaklar.

Medine-i Münevvere'de, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme Cebrail'in getirdiği ne varsa onu bütün olarak alacak, takati kadar uygulayacak, yapamadığında Allah'ın rahmetine sığınacak. Ama şurası bu zamanda, burası bu zamanda gerekli demeyecek. Yaz aylarında oruç tutmayalım der gibi cihadın bu zamanda yeri yok demeyecek.

Cihadı sadece Yermük'te, Kadisiye'de, Çanakkale'de, Malazgirt'te savaşmak olarak görmeyecek. Anlayacak ki cihat Malazgirt'te, Çanakkale'de olduğu kadar evdedir, camidedir, oturduğun çay ocağındadır; çalıştığın iş yerindedir, yattığın yataktadır, yastığın altındadır cihat. Yorganın altında en büyük cihat muharebeleri var, Müslüman bunu anlayacak.

Şeytanın girdiği her yerde, nefsin bulunduğu her yerde Allah için cihat vardır.

Bir noktayı alıp onu şişirmek asla İslam değildir; İslam bir bütündür. Hiç bir noktasını basit görme hakkımız yoktur. Ahlakı asla cihattan basit göremezsin; ahlaksız Müslüman'ı namaz kılsa bile asla olgun Müslüman olarak göremezsin. Ahlak dindendir, cihat da dindendir.

Müslüman mücahiddir veya gafil Müslüman'dır. Neden? Çünkü her yerde şeytana karşı savaş gerekiyor, cihat gerekiyor. Müslüman bilir ve iman eder ki şeytan denilen lâin, insanoğlunun damarlarında dolaşmak kudretine sahiptir. İnsanın damarlarında dolaşarak, insanın kanını sağa sola pompalayarak da şeytanlığını gösterme kudretine haizdir. Dolayısıyla Müslüman kendi kanı üzerinde, damarlarıyla sürdürülmüş bir cihatla bile muhataptır. Bunun için biz, yeni nesil olarak, Kur'an nesli



olarak, Medine-i Münevvere'ye inen vahyi bütün olarak gören bir nesil olarak; dinimizi, İslam'ımızı bütünüyle algılamaya mecburuz. Bir parçasını alıp, saatlerce 'ahlak' şişir, şişir, şişir... Nedir ahlak? "Nezleysen mendil kullan." Ahlak bundan ibaret mi? Allah'a karşı ahlak yok mu, Ümmeti Muhammed'e karşı ahlak yok mu? Bir noktayı alıp onu şişirmek asla İslam değildir; İslam bir bütündür. Hiç bir noktasını basit görme hakkımız yoktur. Ahlakı asla cihattan basit göremezsin; ahlsız Müslüman'ı namaz kılsa bile asla olgun Müslüman olarak göremezsin. Ahlak dindendir, cihat da dindendir. Namaz dindendir, infak dindendir, zekât Allah'ın istediği şeydir. Aynı şekilde aile düzeni olması, iffetli olmak; İslam'ın, şeriatın özüdür, dinin ta kendisidir. Birinci düzeltilecek nokta budur. İslam bu şekilde görülmelidir.

İkinci olarak: Ümmeti Muhammed, milyarı bulan kardeş grubunun adıdır. Rengimiz engel değil, ülkelerimizin farklılığı engel değil. Kabilelerimiz farklılığı, dillerimizin, lehçelerimizin farklılığı engel değil. Muhammed aleyhisselamin ümmeti olarak aynı heyecanı taşıyoruz. Bizden uzun olanla, rengi farklı olanla hiçbir farkı yoktur. Hepimiz "ezan" ile hareketlenen bir ümmetiz. Hepimiz Fatih'a'yı parola yapmış bir ümmetiz. Hepimiz "Rahman ve Rahim" olan Allah'ın kullarıyız. Hepimiz heyecan taşıyoruz, ümmet olmak budur.

Nerede Allah deniyorsa benim ülkem, vatanım orasıdır. Secde edilen her yerde benim olmam gerekiyor. Çünkü Muhammed aleyhisselam ümmeti olmakla şereflenen, "Muhammedu'r-resulullah" diyen herkes anamla beraber beni doğurmuş, bir evde yaşatmış aile parçası gibidir.

Ümmeti Muhammed, tarihte kalmış; hacda yılda bir nostaljik toplantı yapan grubun adı değildir. Bu hale getirilmesi büyük bir cinayettir. Bu hatadan dolayı Allah'a sığınıyoruz. Ama keşke bunu sadece kâfirler pompalamış olsaydı, keşke Müslümanlar da bu hataya bilerek veya bilmeyerek destek olmamış olsalardı. Çünkü kâfirler cihadı ayıplı bir şey haline getirerek "siz ne yaptınız ya İstanbul'u kaç defa kuşattınız, seksen yaşında adamlar bile İstanbul'u almak için gelmişler" diyerek bizi utanılacak bir iş yapmış insanların çocukları olarak gösteriyorlar. Kendileri Bağdat'ı on senedir kuşatıyorlar, kan kusturuyorlar, onun adı medeniyet, onun adı insanlık oluyor; Ashabı Kiram köleleri kurtarmak için, çılgınca esaret altında yaşayan kadınları kurtarmak için rahmet kanatlarıyla kuşattıkları Yermük'te cinayet işlemiş oluyor! Bu silahlı gücünden dolayı konuşan çakalın propagandası, bu çakal propagandası... Zekâsını kullanıyor, tilkilik yapıyor; hem tavuğu yiyor hem de "sen niye buğdayı yemiştin" diye tavuğu suçluyor. Çakallık bu, tilki kurnazlığı da olan bir çakallık bu...

Her halükarda Ümmeti Muhammed olarak asla ve kata cihat geçmişimizden ar duymuyoruz. Damarlarımızın en ince kılcalına kadar Selahaddin Eyyubi'yle onur duyuyoruz. İngiliz kralını ayaklarına kapandırdığında, tarihin en şerefli işini yaptığından dolayı hürmet ve saygıyla anıyoruz Selahaddin'i. Çünkü Selahaddin'den önce onlar, doksan küsur sene önce Kudüs'ü kana buladı; ama Selahaddin kan içen vampirleri bile cezalandırmadan affetti onları. Bu ikisi arasındaki farkın, tarihte, nesillerinde ortaya çıkmasını diye yaptıkları propagandaya biz asla inanmayız. İnşallah nesillerimizi de inandırmayacağız.

Lakin şu taşların bağlandığı, çakalların salındığı, tilkilerin serbest dolaştığı; kurtların, köpeklerin başıboş dolaştığı şu köyde bir şeyi daha haykırıyoruz: Evet, küfür eli boş dolaşsın gibi görünüyorsa da asla öyle değil. Allah bir hikmete binaen, onun bildiği kulların idrak etmediği bir hikmete binaen,

onların ipini bir miktar salmıştır. Onların parasının miktarını Müslümanlardan bir miktar daha güçlü hale getirmiştir. Ama o yaptıkları çalışmalar, kurdukları Natolar, kurdukları örgütler, toplantıları, konferansları hasret olarak yüreklerine basacakları çalışmaları olacaktır, Allah'ın izniyle. Kur'an'ın ebediyen kıyamete kadar kalacak müjdelerinden birisi budur.

Allah yolundan engellemek için, Kur'an'ı ezmemek için, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi geride bırakmak için, onun sünnetini, şeriatını kullanılmaz, uygulanmaz bir sistem haline getirebilmek için, toplantılar yapanlar, çalışanlar; planlar, tuzaklar kuranlar adları ve soyadları gibi bilsinler ki Allah azizdir, galiptir, intikam sahibidir. Sadece bir miktar iplerini salmıştır onların. Niye iplerini salmıştır? Bu taraftaki kullarını terbiye etmeyi murat etmiştir.

Sen eğer Ümmeti Muhammed'in halifesi olduğun halde altın kaplama odaların bulunduğu saraylarda oturursan, ümmeti sefaletiyle zorluklarıyla ilgilenmezsen Allah nimeti elinden alır. Senin yüzünden bir asır, iki asır bütün nesilleri de cezalandırır. Kuzular mera sınırlarını zorladığında çobanların köpeklerini saldıkları gibi Allah, bu köpekleri Müslümanlar'ın başına salmıştır; terbiye etmeyi murat ediyordur.

Eğer Kur'an'a sarılarak, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sünnetine ve şeriatına sarılarak Müslümanlar artık terbiye olduklarını -Kur'an'a sarılmak yoluyla, iddiayla değil, Peygamber aleyhisselam Efendimizin sünnetine sarılma yoluyla, şeriatı yeniden canlandırma yoluyla- gösterecek olurlarsa Allah için zor mu, zor mu Allah için?

Bir çadırda yaşayan ve beş-on kişilik bir aileyi aşmayan Osman Bey'e cihanın en büyük devletini ve üç asır sonra da bu devletin başına koca hilafet tacını geçiren Allah; çadırda yaşayan Osman Bey'e verdiğini bizim gibi modern imkânlarla sahip olan kullarına niye vermesin ki? Zor mu Allah için; var mı Allah için zor olan bir şey? Lakin mesele hak edip etmediğini mü'minlerin nesil olarak göstermesidir. İddia ile olur şeyler değil bunlar.

Cihadı sadece Yermük'te, Kadisiye'de, Çanakkale'de, Malazgirt'te savaşmak olarak görmek gerekmiyor. Anlayacak ki cihat, Malazgirt'te, Çanakkale'de olduğu kadar evdedir, camidedir, oturduğun çay ocağındadır; çalıştığın iş yerindedir, yattığın yataktadır, yastığın altındadır cihat.

Bunun için biz kardeşler cihadı her çeşidiyle Allah'ın en büyük emirlerinden birisi olarak görüyoruz; asla cihadı basit görmüyoruz, zamansız görmüyoruz, gereksiz görmüyoruz. Lakin şurada cihat var, burada yapılan cihat var. Müslüman düğün yaparken en büyük cihadı Allah'ın gazabını çekecek düğün yapmamaktır. Bütün aile baskısına, tarafın baskısına rağmen sen iffetinle ashaptan bir delikanlı gibi düğün yapıyor musun ey mücahit? Senin alnından melekler öpsün şimdi. Aile baskısına, çevre baskısına, arkadaş baskısına aldırmadan sen Medine-i Münevvere sokaklarındaki düğünlerden birini yaptın mı ey mücahit? Sen mücahidsin. İstanbul sokaklarında bütün sıcağa rağmen, her türlü göz baskısına rağmen, aile baskısına rağmen, tesettürüyle, çarşafıyla dolaşan genç kız, sen mücahit değilsen kim mücahit? Bu yeryüzünde kim mücahit?

Lakin şu taşların bağlandığı, çakalların salındığı, tilkilerin serbest dolaştığı; kurtların, köpeklerin başıboş dolaştığı şu köyde bir şeyi daha haykırıyoruz: Evet, küfür eli boş dolaşiyor gibi görünüyorsa da asla öyle değil. Allah bir hikmete binaen, onun bildiği kulların idrak etmediği bir hikmete binaen, onların ipini bir miktar salmıştır.

Önündeki harama tenezzül etmeyen, kuruşuna bile tenezzül etmeyen, her türlü imkân elinde olduğu halde “bu bana ait değildir, bu benim maaşımdan değildir” diye kuruşu tutmayan, mal iffetlisi, mal namuslusu güçlü Müslüman; sen o gün mücahittin.

Sen bir gün kayalar önünü kapatırsa, çaresiz kalırsan, hastalıklardan inlersen, fakirlikten kıvranırsan çok rahat diyebilirsin ki: “Ya Rabbim patronumun milyarları önümdeydi, ebediyen onu anlamayacaktı. Buna rağmen senden korktuğum için ben o malı tutmamıştım.” Bak Allah, sana nasıl yardım ediyor? Çünkü sen, cihat olacak bir iş yaptın. Evet, sen, her türlü harama müsait, zinanın kapılarının sonuna kadar açık olduğu bir ortamda “Rabbimden utanırım” diye kenara çekildiğin günü hatırlıyor musun? Sen Halid bin Velid olmuştun o gün. Eğer sen, o sancağı devam ettirseydin Ümmeti Muhammed unutsa bile melekler seni Halid bin Velid olarak anacaklardı.

Halid, Yermük günü Halid oldu; senin Yermük’ün lise bahçesindeki o sıkıntılı andı. Sen de o gün Hıristiyanlarla değil, şeytanın ordularıyla karşılaşmıştın. Hıristiyanları o hale getiren şeytanın ana projesi içerisinde en büyük hastalıklardan birine yakalanıyordun az kalsın. Nasıl ben Allah’tan utanırım diyerek camiye attın kendini? İşte sen mücahittin, cihat budur.

Filan yerde Allah için infak edilecek, para harcanacak, gelmiş senden istiyorlar. Diğer taraftan da sekterin telefon ediyor: “ağabey yatırım için, filan filan proje için elemanlar geldi” diyor. Sen yeni bir fabrika kurmak veya bir yerde medrese kurmak seçeneği arasında kaldığın zaman, Allah’ın kitabına hizmet olan tarafını tercih edip: “bu fabrikayı sonra kurarız” dediğin gün, sen hatırlıyor musun Abdurrahman bin Avf olmuştun. O gün mücahittin.

Ashabı Kiram’da sadece Halid bin Velid mi var? Sadece mücahit Halid ibni Velid mi, sadece Hamza mı? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem için kılıç kullanamayan, yürüyüp yol alamayan; ama şiiiriyle, diliyle, propagandasıyla Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi müdafaa eden, savunan Hassan ibni Sabit’e Resûlullah: “Kalk, arkanda Cebrail var!” demedi mi? Ali bin Ebu Talip radiyallahu anh, Uhud’da yere düştüğü zaman Cebrail kaldırmıştı: “Sen lazımsın Ali!” demişti. Hassan ibni Sabit’i de Cebrail kaldırdı. Çünkü Ali’nin kılıcı ile Hassan’ın şiiiri arasında hizmette fark yoktur. Her biri aynı; hiçbir şey yapamayıp sadece Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kapısında bekleyen ve: “Benim sadece senin bekçiliğini yapabilecek imkânım var ya Resûlallah!” diyen birisi, tıpkı Hamza gibi, Halid gibi, Ebubekir gibi, Hassan gibi övgüye layık olmadı mı?

“Tamam, cennette beraberiz, sen biraz bana secdemde yardım et!” diye Resûlullah’tan peşin tapu almadılar mı? Demek ki sünneti seniyyenin kapısında, medresenin kapısında beklemek, Uhud meydanında kılıç kullanmaktan aşağı değil Allah’ın nazarında... Cihat bu çünkü... Medine’nin onu savunacak Halidlere ihtiyacı kadar, o şeriat medeniyetini Medine’de kuracak adamlara da ihtiyacı vardı.

Mus’ab bin Umeyr, Uhud’da sadece şehit düştü; şahadetinden daha değerli yaptığı şey Medine’yi Kur’an nuruyla kullanmasıydı. Yesrib denen bir canavar köyüne gitti; münevver bir Medine çıkardı, bir

senede... Mus'ab bin Umeyr, Medine kurdu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme: "Gel, Yesrib senindir ya Resûlallah!" dedi. Bir senede koca bir uygarlığı yerle bir edip Peygamber aleyhisselamin avuçlarında Medine haline getirdi. Bunlar da İslam'a hizmet.

Namusu korumaktan büyük cihat var mı? Kur'an'a hizmet etmekten büyük cihat var mı? Allah için infak etmekten büyük cihat var mı? Evliliğinden kalan bir hatırası, sadece ölmüş kocasının hatırası bir küpesi olduğu halde onu çıkarıp Pakistan'daki mağdur kardeşlerine gönderen kadın mücahit değil mi? Selden, afetten, yangından mağdur olmuş bir Müslüman'a mermi mi göndereceksin cihat olsun diye?

Küpesini çıkarıp gönderen, tank gönderen mücahitten daha değerli o zaman. Zamanın, vaktin gereği olan cihadı yapınca sen Halid bin Velid'sin Allah'ın izniyle. Sen Ömer bin Hattab'sın o zaman. Allah senden razı olsun. Bu razılığın neyle olduğu seni ilgilendirmiyor ki. Onun önüne Ebu Cehil'in leşini sermişti Allah, "bunu as" demişti; ondan razı oldu. Diğerinin önüne "şimdi Kur'an'ımı taşıyın" dedi; onlardan öyle razı oldu. Başkasının önüne "verin mallarınızdan" dedi; verdiler, onlardan öyle razı oldu.

Bizim önümüze cihat olarak ne çıktı? İnternet çıktı, televizyon çıktı, medya çıktı, siyasi hırs çıktı, kardeşliğimizi bozacak fitneler çıktı. Biz bu fitnelere korunduğumuz zaman, iman kardeşliğimizi, camide namaz kılarkenki kardeşliğimizi canlı tuttuğumuz zaman, biz Ashabı Kiram'ın yaptığını yapmış oluyoruz. Bizim cihadımızı böyle kabul eder Allah.

Yarın filan gemiyle, filan yere gitmek gerektiği zaman onu yaparsan o cihadından da Allah razı olacak. Çünkü cihat, meydanda savaşmak değildir, o cihadın maddi boyutudur. Bilakis bazı insanlar, meydanlarda müthiş çarpışmalar sergiledikleri halde sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onların parça parça olmuş şehit cesedine bakıp: "bu cehennemdedir" dedi. Çünkü meydanda savaşmaya gelirken, yüreğinde şeytanla savaşmamıştı henüz.

Yürek savaşları, şeytanı dize getirme, onun namaz kılmama, infak etmeme, komşu kültüründen etkilenme, kadınlar arası propagandadan etkilenme, baskılarına karşı direnip, ayıp da olsa, günah da olsa, millet ne derse desin, hatta hocalar bile beni ayıplasa, âlimler bile bu aşırıdır dese bile sen, "bu düğün Medine düğünü olacak" dediğin zaman şeytanı dize getirmiş olursun. Ve boynuna boyunduruk takmış olursun. Sen, henüz Uhud meydanına gitmeden, Allah'ın rızasını kazanan bir mücahit olursun.

Kardeşler;

Kanun şudur: kıyamet sabahına kadar cihat asla bitmeyecektir. Eğer küfür kâfirliğini, zındıklığını bırakır, İslam'a biz karışmıyoruz derse, fiilen oturup fabrikalarında, meyhanelerinde, kahvehanelerinde kötülüklerini kendi başlarına yaparsa, yani köpekleri sahibi bağlarsa bizim cihatla işimiz yok.

O köpekler salınmış olduğu sürece biz taşları yerinden sökmeye mecburuz. Aksi takdirde köpekli bir köyde dolaşmasın. Sen hacca gitmek için bile kâfirden izin almaya mahkûm olursun. Senin camine bile standart getirir. "Şu kadardan fazla kalabalık cami yapmayacaksın" der. Yeri gelecek "şehir trafiğini etkiliyor" diye "cuma kılmayacaksınız" diyecek. Yeri gelecek "cumada bin kişiden fazla olmayacaksınız" diyecek. Çünkü köpek salınmış, taş bağlanmış.

Kardeşler;

Cihat bitmez. Cihadın bitmesi için küfrün kalkması gerekiyor. Şu ümmetin yiğitliğini, Allah bu ümmetin, bu Kur'an ehli ümmetin, bu Halid bin Velid terbiyesi görmüş ümmetin, bu Ömer bin Hattab'ı örnek görmüş ümmetin şecaatini ve kıtal ruhunu, cihat aşkını; Tevrat okuyan, İncil okuyan herkese tescil ettirdi. Tevbe suresinin 111. ayetini hiç kimse unutmasın. Allah Teâlâ cihat edecek, kendisi uğruna can verecek, şahadete hazır nesillerin, Tevrat ve İncil okuyanlara tanıttığını söylüyor.

Allah, mü'minlere cennet verdi. Karşılığında mallarını ve canlarını aldı. Yani bu ümmet, Allah'a can ve fabrikadan, maaştan kazandığını, malını verip karşılığında cennet alan bir ümmet... "Onlar Allah yolunda vuruşurlar, kimi ölür, kimi öldürülür." Neden? Çünkü pazarlık belli... Kimisi gazi olarak Allah'tan cenneti alacak, kimi şehit olarak... Ama Allah kendisine iman eden, Muhammed aleyhisselamin ümmetini can karşılığında, mal karşılığında cennet alan ümmet olarak tescil etti.

Bu, Medine'de Tevbe suresi indiği zaman olmadı. Bu Halid ibni Velid'in yiğitliği, bu Ashabı Kiram'ın "Ben, ben burada asılayım; ama Muhammed'in ayağına bir diken bile batmasın!" diyen adamların delikanlılığı ve daha sonra Çanakkale'ye kadar bu yiğitliği devam ettirenlerin yiğitliğiyle oldu. Tevrat'ta da İncil'de de Muhammed'in bu adamları yazılmıştı. Ayet, ayet...

Demek ki ümmet cihadı unutacak olursa birbirini yemek zorunda kalacak. Müjde, bu müjde... Uyarı, uyarı. İkaz, ikaz. Cihadı düşünmeyen ümmet, kâfirin üzerinde planı olmayan ümmet, kardeşinin üzerine plan kurar. Bitti mi Yahudilik ki sen mü'min kardeşinle uğraşıyorsun?

Hıristiyanların ve Yahudilerin içindeki korku budur. Allah onları ta Tevrat, Turu Sina'da Musa aleyhisselama verildiği zaman "Muhammed'in adamları ölümden korkmazlar, mallarını Allah için infak ederler" diye tescil etmişti Allah. Onların bu korkusu dört bin senelik korkudur; ama ecele faydası var mı bu korkunun? Hiç bir şekilde ecele faydası yok. Bu kıyamete kadar devam edecek.

Kardeşler, küpe malzemesi olarak kullandığımız bir hadisi şerifi aktarıyorum. Nesai'nin rivayet ettiği sahih bir hadisi şerifi naklediyorum. Seleme isminde bir sahabe diyor ki: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle bir arada oturuyorduk. Bir adam geldi ve dedi ki: 'Ya Resûlallah, aramızda şöyle konuşuyoruz. Biz artık düşman dize geldi, atlarımızı ahırlara bağlayalım, cihada gerek kalmadı. Mekke de teslim oldu, Arap Yarımadası da teslim oldu. Cihada gerek kalmadı.' diyor." Seleme isimli sahabe naklediyor. Efendimiz aleyhisselamin böyle yüzü sağ tarafa doğru mesela dönükmüş, konuşurken sol tarafta birden dönmüş: 'Yalan, yalan!' buyurmuş:

'Asıl cihadın vakti şimdi geldi. Benim ümmetimden kıyamet sabahına kadar, Allah'ın suru üfürmesine kadar cihat eden büyük bir kitle muhakkak bulunacaktır. Onlar cihadı arzu ettikçe de Allah kâfirlerin kalplerine korku verip rızıklarını bile onların elinden onlara ulaştıracaktır.'

Sonra doğrulmuş buyurmuş ki: "Bana gelen vahye dayanarak size söylüyorum ki, korkarım ben içinizden kısa bir zaman sonra çekileceğim. Siz de birbirinizle vuruşarak bu ömrü tüketeceksiniz gibi geliyor bana..."

Subhanallah. Demek ki ümmet cihadı unutacak olursa birbirini yemek zorunda kalacak. Müjde bu, müjde... Uyarı! İkaz! Cihadı düşünmeyen ümmet, kâfirin üzerinde planı olmayan ümmet, kardeşinin üzerine plan kurar.

Bitti mi Yahudilik ki sen mü'min kardeşinle uğraşıyorsun? "الي يوحى" "Bana haber verildi ki siz birbirinizle uğraşacaksınız." Nasıl sen daha Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in atı henüz ahırda bağlanmadan, gelip Peygamber'e "bu iş bitti, ahırlara atları bağlayalım" dersin? "Demek ki gevşeteceksiniz bu işi" diyor sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz.

Kardeşler, bu köpekler salınmış, taşlar bağlanmış olduğu sürece boynumuz bükük kalır. Taşları yerinden sökeceğiz. Başta nefis ve şeytanla cihat olmak üzere cihat, kıyamete kadar bakidir.

Hocalar, hacılar, âlimler cihat kelimesini sözlüklerinden silsinler. Kâfirlerle kurdukları kontakları yüzünden, onlara şirin görünmek için "no cihat, no cihat, no cihat" "Evet, al boynumu, al paramı, al petrolümü." Yes cihat, yes cihat, yes cihat kıyamete kadar Allah'ın izniyle!..

Ama cihat sadece Filistin'de yok, ticaret merkezlerinde de cihat var. Her bankada cihat var. Kadının, kızın, erkeğin bir araya geldiği her yerde cihat var. Nefsin kışkırttığı her yerde cihat var; şeytanın dolaştığı her damardaki kan cihat kanıdır. Allah, mücahitler olarak huzuruna gitme şerefini hepimize müyesser kılsın.

Velhamdu lillahi Rabbil Âlemin...<sup>1</sup>

---

<sup>1</sup> 24 EKİM 2010 tarihli konuşmadır.